

E'

Τα παιδικά χρόνια

Ογκύστ Ρενουάρ

(1841-1919)

Γάλλος ιμπρεσιονιστής ζωγράφος. Στο έργο του παρουσιάζει χαρούμενες σκηνές από την καθημερινή ζωή στο Παρίσι ή στη γαλλική εξοχή.

Ογκύστ Ρενουάρ, *Ο Κοκό γράφοντας*

Ε'. ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ανθολόγιο Λογοτεχνικών Κειμένων

Ογκύστ Ρενουάρ, Παιδί που τρώει φρούτο

Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης

Παιδική μνήμη

Η «Παιδική μνήμη» αποτελεί τμήμα του «Περίπατου», δηλαδή του πρώτου κεφαλαίου του βιβλίου του Ν.Γ. Πεντζίκη *Το μυθιστόρημα της κυρίας Έρσης*. Το Ε' μέρος του «Περίπατου» αυτού, περίπατου νοερού και νοσταλγικού, αναφέρεται στον μαγικό χώρο της παιδικής αθωότητας, στον χαμένο παράδεισο που κάθε παιδί επιθυμεί ανυπόμονα να εγκαταλείψει, για να εισέλθει στον κόσμο των μεγάλων. Ωστόσο, σε ολόκληρη τη ζωή του αναπολεί τις ανέμελες ευτυχισμένες στιγμές των παιδικών του χρόνων.

Εσκυψε να πιει νερό, αλλά δεν ξεδίψασε. Η κάνουλα της βρύσης* μπρούντζινη, κεφάλι δράκου, ενός από τους ανθρωπόμορφους Τίτανες, τους πρώτους εξουσιαστές της Γης, στόμα ανοιχτό για να κηρύξει το παράγγελμα: «Η καθαριότης είναι η αρίστη των στολών και κατά της ασθενείας είναι μέγας προμαχών»*. Έρεε ασημένιο ύφασμα. Μια σφήκα ζουζουνίζοντας ακουμπά τα μπρούντζινα χείλη του δράκου με ανάλαφρα υμενώδη πτερά*. Στη λαξεμένη* σε κορμό δέντρου σα λίκνο* ποτίστρα, όπου ξεδιψούν τα ζώα, ξεκουράζεται το μελίσσι από το τρύγημα των λουλουδιών. «Δες τι λουλούδι βρήκα», λέει τ' αγοράκι, προσφέροντας ένα χωνάκι περιπλοκάδας γεμάτο δροσιά στο κοριτσάκι που σηκώνει το πρόσωπό του από τη βρύση. Τα χείλη του είναι μούσκεμα και στάζουν ραντίδες* από το πιγούνι. Γύρω στη βρύση κυνηγιούνται τα δυο παιδιά. «Θα σε πιάσω, δεν μπορεί». Πλησιάζονται, απομακρύνονται, κάνουν το γύρο του κτίσματος πολλές φορές. Κάποιουν διαβάτη της ζωής προσφορά, πριν αναχωρήσει πολύ μακριά, στον Ουρανό ψηλά, απ' όπου κανείς δε γυρνά. «Πώς το λεν το πουλί;», ρωτάει τ' αγόρι δείχνοντας παρδαλά φτερά κι ένα κεφάλι με ράμφος μακρυμύτικο, που ξεχωρίζει καθώς κεντά μικρές τρυπίτσες στον κορμό του δέντρου όπου σκάλωσε. Στάθηκαν και το θαύμαζαν. «Άραγε μας βλέπει που το βλέπουμε; Τί όμορφο που 'ναι! Λες να μας αγαπά όπως τ' αγαπάμε;». Σε λίγο σα να ξέχασαν, απομακρύνθηκαν τραβώντας το καθένα αλλού. Το κοριτσάκι με την ανάποδη σφούγγισε τα νερά απ' τα χείλη του. «Να δεις», σκέφτεται, «θ' ανοίξει καμιά πόρτα και θα βγει το Βασιλόπουλο». Τριγυρνά από δέντρο σε δέντρο, κρούοντας με το δάχτυλο* και περιμένοντας απόκριση. «Το κάθε δέντρο», συλλογιέται, «είν' ένα σπίτι, ένα όμορφο παλάτι που μπορεί να ανοίξει και να μπω». Ακουμπάει τ' αυτί στον κορμό της ιτιάς. Ακούει κάτι σαν μουσική. Τρέχει και παίρνει το χέρι του αγοριού. «Έλα να μαστε σαν αδέλφια, να πάρουμε μαζί τους δρόμους. Έχουν λερωθεί τα ρούχα σου.

* η κάνουλα της βρύσης: η στρόφιγγα, ο ρουμπινές, απ' όπου ανοίγουμε και κλείνουμε τη βρύση

* «Η καθαριότης είναι η αρίστη των στολών και κατά της ασθενείας είναι μέγας προμαχών»: η καθαριότητα είναι η καλύτερη αρματωσιά και το ισχυρότερο όπλο ενάντια στις αρρώστιες

* υμενώδη πτερά: φτερά λεπτά σαν υμένας (υμενώδης = λεπτός, όπως ο υμένας, δηλαδή το πολύ λεπτό δέρμα)

* λαξεμένη (λαξεμένος): σκαλισμένη

* (το) λίκνο: η κούνια

* ραντίδες (η ραντίδα): σταγόνες

* κρούοντας με το δάχτυλο (κρούω): χτυπώντας με το δάχτυλο

- * **άφες με, παι Διός:** άφησέ με, γιε του Δία
- * **η ριπή του νερού:** το ορμητικό πέσιμο του νερού
- * **εξεγείροντας:** (εξεγείρω) ξεσηκώνοντας
- * **αναμέλπουν** (αναμέλπω): τραγουδούν, υμνούν με το τραγούδι τους
- * **κι έμπει:** και μπει μέσα
- * **(το) νέκταρ:** ο γλυκός χυμός που βγάζουν τα λουλούδια
- * **σπιρουνάτη απόφυση:** μυτερή προεξοχή, τμήμα που προεξέχει σαν μύτη

Θα σε μαλώσουν. Ξέσκισε και το πανταλόνι. Μη νοιάζεσαι, θα το ράψω εγώ. Έχω βελόνι, μια κουβαρίστρα, δαχτυλήθρα και ράβω τις κούκλες». — «Δεν είμαι κούκλα», απαντά, θυμωμένα, χωρίς ν' απομακρύνεται, «θα γίνω πολύ μεγάλος αξιωματικός». Της τραβά απότομα τις πλεξίδες, όπως έκαμε με την ιέρεια ο Μέγας Αλέξανδρος, εξαναγκάζοντάς την να πει «άφες με, παι Διός»*. Το κοριτσάκι τρέχει στη βρύση και τη βουλώνει με την παλάμη, πιτσιλώντας από μια διαφυγή. Η ριπή του νερού* πέφτει στην ποτίστρα, εξεγείροντας* απ' τον ύπνο τις μέλισσες. «Η μέλισσα πετά», αναμέλπουν* χτυπώντας τα χέρια τα δυο παιδιά, δίχως να σκέπτονται κανένα κίνδυνο. Η ζωή τούς φαίνεται σαν ύπνος· έγνοιες, πόνοι, καημοί, βάσανα, όλα κοιμούνται, ίσαμε την επίσημη ημέρα που θα φωτίσει ενηλικιωμένο το ανάστημά τους, όπως των άλλων, των μεγάλων, που πάντα προσπαθούν να τους μιμούνται. «Ωρα να γυρίσουμε», λέει το κοριτσάκι. «Καλύτερα ας μείνουμε εδώ στα δέντρα. Μακριά από τα σπίτια μας. Μην τους σκέφτεσαι εκείνους», απαντά τ' αγόρι. Βλέπουν μαζί ένα μανιτάρι, που μέσα στ' άλλα χόρτα ανοίγει την ομπρελίτσα του. Εκεί από κάτω θα χωθούν αν πιάσει βροχή, συλλογιέται. Μπορούν λοιπόν να μείνουν να ζήσουν στο δάσος, αγαπημένα σαν αδέλφια. Έτσι συλλογιένται και τα δυο παιδιά μ' ευχαρίστηση. Άλλα ο αέρας, που το πέρασμά του κάνει τα φύλλα να τρεμοπαίζουν, ανεμίζοντας τα μαλλιά του μικρού κοριτσιού, το σαστίζει. Τραβά απ' το χέρι τ' αγοράκι και κάνουν μερικά βήματα σάμπως αποφασισμένα να γυρίσουν. Σκόνταψαν και πέσαν χάμουν. Το κορίτσι βάνει τα κλάματα. Το πρόσωπό του γεμίζει δάκρυα, σαν τα μαργαριτάρια στις Εικόνες από τις Άγιες που μαρτύρησαν. Το χτυπημένο γόνατο μοιάζει με κάστανο που προβάλλει απ' τον αχινό των τριγύρω στο τραύμα χωμάτων. Τ' αγοράκι χωρίς να κλαίει, κοιτά με το στόμα ανοιχτό. Θυμάται την ιστορία της τσουκνίδας και της μολόχας. Η πρώτη αγκυλώνει, η δεύτερη είναι καλή. Άμα τρίψεις το πόδι μ' αυτή κι έμπει* μέσα, γίνεσαι καλά. «Βγες τσουκνίδα, μπες μολόχα». Επαναλαμβάνει πολεμώντας το πονεμένο γόνατο μ' ένα φύλλο χορτάρι. Στο τριανταφυλλί καμπανάκι ενός λουλουδιού σκυμμένου στη γη, μια απ' τις μέλισσες που επέστρεψαν στην ποτίστρα χώθηκε βαθιά, αντλώντας νέκταρ* από τη σπιρουνάτη απόφυση* του άνθους. Το κοριτσάκι δεν παραπονιέται για το πόδι, μόνο κουτσαίνει λίγο καθώς επιστρέφουν, αφήνοντας το δάσος στον ύπνο, όπου μόνη μιλά η βρύση.

Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης

(Θεσσαλονίκη 1908-1993)

Πεζογράφος και αυτοδίδαχτος ζωγράφος. Άσκησε το επάγγελμα του φαρμακοποιού. Τα έργα του στηρίζονται σε προσωπικά βιώματα και εμπειρίες που τον οδηγούν σε καινούργιες συνθέσεις έπειτα από επίμονη ανάλυσή τους. Με αναφορές στην αρχαιότητα, στο Βυζάντιο και την Ορθοδοξία, καθώς και στη νεοελληνική παράδοση, ο Πεντζίκης παρουσιάζει την ενότητα του ελληνικού πνεύματος μέσα στον χρόνο. Έργα του: Ανδρέας Δημακούδης, Εικόνες, Πραγματογνωσία, Μητέρα Θεσσαλονίκη, Πόλεως και νομού Δράμας παραμυθία κ.ά.

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του μαγικού χώρου, μέσα στον οποίο απολαμβάνουν τα παιδιά τη φιλία τους;
2. Γιατί ο άνθρωπος αναπολεί τα παιδικά του χρόνια; Η απάντησή σας να στηριχτεί σε φράσεις του κειμένου.
3. Η ενηλικίωση του ανθρώπου συνδέεται με δυσκολίες και βάσανα. Κι όμως τα παιδιά θέλουν να μιμούνται τους μεγάλους. Γιατί συμπεριφέρονται έτσι;
4. Ποια συνέχεια θα επιθυμούσατε να έχει η διήγηση;
5. Να βρείτε λέξεις ή φράσεις του κειμένου, που να ταιριάζουν στον πίνακα του Ρενουάρ (σελ. 124) ή στην εικόνα της σελ. 127.

Αλέξανδρος Πάλλης
Πώς ήθελα

Πώς ήθελα γατί και εγώ
 αχ να 'μουν γεννημένο,
 με το φεγγάρι να γυρνώ,
 στα δέντρα να ανεβαίνω!

Δε θα 'χανα χρυσόν καιρό
 κάθε στιγμή να αλλάζω
 ή να παγαίνω στο σκολειό
 ή σπίτι να διαβάζω.

Αν ήθελα ποτές δουλειά,
 το τόπι θα κυλούσα·
 και ποντικάκια ή και πουλιά
 θα τσάκωνα αν πεινούσα.

Αν είχα πάλι ακαμωσιά*,
 να! θα κουλουριαζόμουν
 και δίχως έννοιες στη φωτιά
 κοντά θα ζεσταινόμουν.

Μα ξέχασα... για δες εκεί!...
 Αν ήμουνα γατάκι,
 θα 'μουν της μάνας μου παιδί;
 Για σκέψου αυτό λιγάκι!

* (η) ακαμωσιά: η
 τεμπελιά

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Να επισημάνετε τις απολαύσεις και τις ανέσεις που έχει το γατάκι.
2. Γιατί το παιδάκι επιλέγει στο τέλος τη ζωή του ανθρώπου, με όλες τις υποχρεώσεις και τις δυσκολίες της; Ποιες είναι οι δυσκολίες αυτές;
3. Γιατί αφιερώνει ο ποιητής τέσσερις ολόκληρες στροφές για να παρουσιάσει την ανεμελιά του ζώου, και μια μόνο στροφή για να δείξει την αξία του ανθρώπου;

Αλέξανδρος Πάλλης

(Πειραιάς 1851 - Λίβερπουλ 1933)

Πολύπλευρος συγγραφέας και μεταφραστής, από τις κορυφαίες μορφές του δημοτικισμού. Γνωστός και με το ψευδώνυμο Λέκας Αρβανίτης Μαλλιαρός. Ασχολήθηκε με το εμπόριο και έζησε μόνιμα στο εξωτερικό (Αγγλία και Ινδίες). Τα έργα του, και ιδιαίτερα τα ποιήματά του για παιδιά, που άνοιξαν νέους ορίζοντες στην ελληνική παιδική λογοτεχνία, διακρίνονται για τον πηγαίο λυρισμό, τη σατιρική διάθεση και την κριτική στάση τους. Έγραψε τα βιβλία *Τραγούδια για παιδιά*, *Ταμπουράς και κόπανος*, *Μπρουσός* κ.ά. Από τις μεταφράσεις του πιο σημαντικές είναι της *Ιλιάδας* του Όμηρου, της *Αντιγόνης* του Σοφοκλή και της *Νέας Διαθήκης*.

Γιώργος Σεφέρης

[Ένα γράμμα στη Μίνα]

Το γράμμα αυτό το απευθύνει ο Γιώργος Σεφέρης στη μικρή Μίνα Λόντου, κόρη της αγαπημένης του και αργότερα συζύγου του Μαρώς Ζάννου-Λόντου. Ο ποιητής που συνήθιζε να χρησιμοποιεί ψευδώνυμα, εδώ «μεταμορφώνεται», με το ψευδώνυμο Τάκης Μαλικοκός, σ' ένα παιδάκι που τάχα του φέρνει φράουλες.

Κορυτσά, 10 Ιουνίου 1937

Καλή μου Μίνα,

Χάρηκα πάρα πολύ για το γράμμα σου, που μου ήρθε σήμερα το πρωί. Σε λίγο θα πάτε στην Αίγινα και τότε θα έχεις καιρό να μου γράφεις περισσότερο. Θα σου γράφω κι εγώ. Εδώ, μόλις τώρα άρχισε το καλοκαίρι. Έρχεται αργά γιατί, φαντάζομαι, ο κόσμος δεν το αγαπά πολύ. Οι Κυρίες για να προφυλαχτούν από τον ήλιο κρατούν ομπρέλες της βροχής κατάμαυρες και οι Κύριοι μοιάζουν πάρα πολύ κατσούφηδες, επειδή κάνει λίγη ζέστη. Εγώ λυπούμαι που δεν έχει θάλασσα για να κάμω το πρώτο μου μπάνιο. Πηγαίνω όμως μακρινούς περιπάτους μ' ένα φίλο που είναι δυο φορές πιο μακρύς από μένα και γελά με μια ψιλή ψιλή φωνίτσα «Χι χι χι» όλη την ώρα. Την άλλη φορά βρήκαμε ένα βουνό που ήταν όλο βυσσινί, πολύ όμορφο. Το περίεργο είναι όμως ότι και τ' αρνιά που βοσκούσαν πάνω σ' εκείνο το βουνό ήταν βυσσινιά και ο βοσκός.

Σ' ευχαριστώ που μου έστειλες τα ποιήματα. Τα έδειξα σ' ένα παιδάκι που μου φέρνει φράουλες κάθε πρωί. Κάτι φράουλες μεγάλες σα βερίκοκα. Τ' όνομά του είναι Τάκης Μαλικοκός, έχει μια σουβλερή μυτίτσα, πολύ έξυπνο, θα είναι πάνω κάτω στην ηλικία σου. Άλλα ξέρει λίγα ελληνικά και αναγκάστηκα να του τα μεταφράσω. Τον διασκέδασαν πάρα πολύ. Τώρα το μεσημέρι ήρθε πάλι και μου έφερε ένα δικό του ποίημα. Μου είπε να σου το στείλω. Το μεταφράζω κι αυτό:

ΤΑ ΒΟΥΝΑ

Τα ψηλά βουνά εκεί πέρα,
κουβεντιάζουν σα νυχτώνει
και μιλάνε για τη μέρα
που στα πόδια τους τελειώνει.

Η πιο γέρικη κορφή
με τα χιονισμένα φρύδια
έχει μια φωνή βραχνή
γιατί τρώει πολλά κρεμμύδια
σαν ξυπνήσει την αυγή.

Η άλλη εκεί πιο χαμηλά
είναι μια χοντρή κοπέλα
με ολοπράσινα μαλλιά
ξαπλωμένη σα βαρέλα
που στον ύπνο της μιλά.

Πάνω από τις λαγκαδιές
που σφυρίζουν σαν καλάμια
είναι ακόμη τρεις κορφές
τυλιγμένες με ποτάμια
και φωνάζουν σαν τρελές.

Μα το πιο καλό βουνό
μοναχό του ψιθυρίζει
όταν με το δειλινό
το θυμάρι του μυρίζει
κάτω από τον ουρανό.

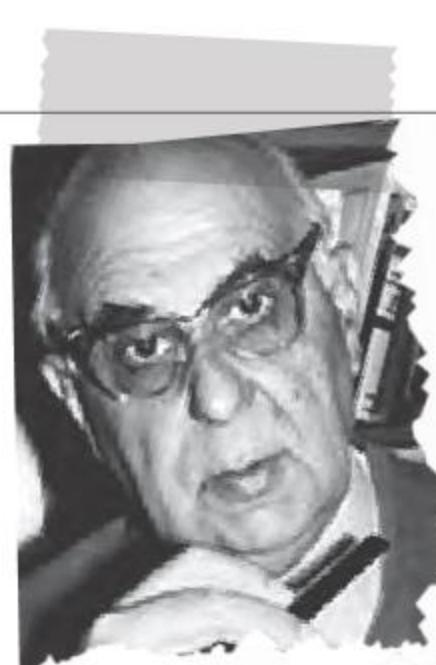
ΤΑΚΗΣ ΜΑΛΙΚΟΚΟΣ

Γεια σου, Μίνα, τη Δευτέρα θα σου στείλω γραμματόσημα από τη Φλώρινα.

Σε φιλώ
ΓΙΩΡΓΟΣ

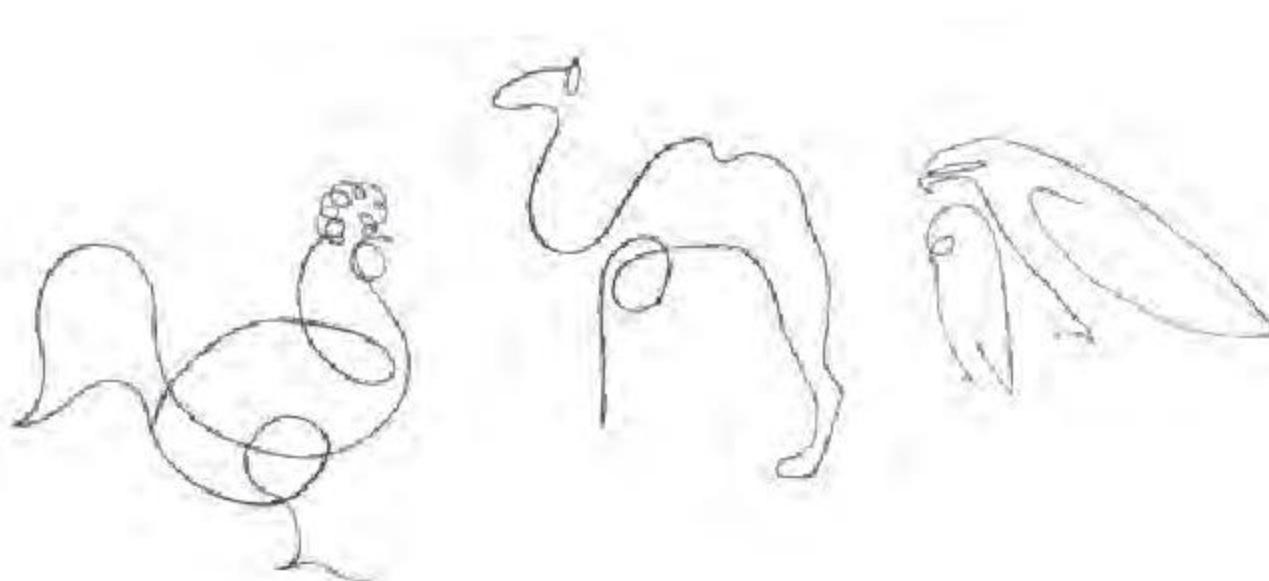
Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Να σχεδιάσετε ένα σκίτσο ή μια γελοιογραφία του φίλου με την «Ψιλή ψιλή φωνήσα», παίρνοντας ως αφορμή τα ελάχιστα στοιχεία που μας δίνει ο αποστολέας της επιστολής και εμπλουτίζοντάς τα με υλικό της φαντασίας σας.
2. Ο Γ. Σεφέρης συνήθιζε να κρατά ημερολόγιο. Πώς φαντάζεστε ότι θα περιέγραφε στο ημερολόγιό του μια «περιπέτεια στο βυσσινί βουνό»;
3. Ποιο σχήμα λόγου χρησιμοποιεί για να περιγράψει με ζωντάνια τα βουνά στο ποίημα; Ποια βουνοκορφή από το ποίημα σας αρέσει περισσότερο και γιατί;
4. Να σχολιάσετε το περιεχόμενο του γράμματος, τον τρόπο γραφής του, αν είναι αστείο και αν αναφέρεται σε πραγματικά γεγονότα. Για ποιο λόγο νομίζετε ότι το έγραψε ο Γ. Σεφέρης;
5. Τοποθετήστε τον εαυτό σας στη θέση της Μίνας και απαντήστε μ' ένα γράμμα στον ποιητή.

Γιώργος Σεφέρης
(Σμύρνη 1900 - Αθήνα 1971)

Από τους κορυφαίους ποιητές της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Το πραγματικό του όνομα ήταν Γιώργος Σεφεριάδης. Ασχολήθηκε, επίσης, με το κριτικό δοκίμιο και τη μετάφραση. Χάρισε στην Ελλάδα το πρώτο Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας, το 1963. Ο Σεφέρης έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Παρίσι, ακολούθησε διπλωματική καριέρα και με την ιδιότητά του αυτή ταξίδεψε σε πολλές χώρες. Εμφανίστηκε στα γράμματα το 1931 με την ποιητική συλλογή *Στροφή*, η οποία θεωρήθηκε σταθμός στην ιστορία της νεοελληνικής ποίησης. Αντλεί συχνά τα θέματα της ποίησής του από την αρχαία ελληνική μυθολογία και με το έργο του θέλει να δείξει τη δύσκολη αλλά ένδοξη πορεία του ελληνισμού ανά τους αιώνες. Έγραψε ακόμη τα έργα: *Η στέρνα*, *Τετράδιο γυμνασμάτων*, *Μυθιστόρημα*, *Ημερολόγιο καταστρώματος α', β', γ', Κίχλη* κ.ά.

Πάμπλο Πικάσο, Μονοκονδυλιές
(Πικάσο, Μονοκονδυλιές, εκδ. Νέα Σύνορα – Α.Α. Λιβάνη)

Παιχνίδια με το χαρτί και το μολύβι

α) Μονοκονδυλιές

Οι μονοκονδυλιές είναι σχέδια που τα σχηματίζει ο ζωγράφος χωρίς το εργαλείο του να πάψει να ακουμπά στο χαρτί. Οι μονοκονδυλιές που βλέπετε αριστερά είναι του ζωγράφου Πάμπλο Πικάσο. Δοκιμάστε να κάνετε κι εσείς σχέδια με μια συνεχή γραμμή. Να, και μερικές ιδέες: Γράψτε με μονοκονδυλιά το όνομά σας, ένα αστέρι, ένα μαίανδρο ή κάτι πιο περίπλοκο.

β) Το παιχνίδι με τις εφημερίδες

Κόψτε και συγκεντρώστε διάφορες λέξεις και φράσεις από σελίδες εφημερίδων. Στη συνέχεια, συνδυάστε και κολλήστε λέξεις, ώστε να συνθέσετε ένα κείμενο, από το οποίο να προκύπτουν ειδήσεις για γεγονότα φανταστικά, διασκεδαστικά ή και παράλογα.

Ντιμίτερ Ινκιόφ

Οι κάλοι της Κλάρας

Δεν είναι εύκολο πράγμα να φοράς καινούργια παπούτσια. Παρόλο που τα καινούργια παπούτσια είναι κάτι πολύ ωραίο. Κι αυτό θα το δούμε στην παρακάτω ιστορία που θα σας διηγηθώ!

Προσέξτε με καλά!

Μια γερόντισσα που έμενε στην πολυκατοικία μας και πάντα μάλωνε όλα τα παιδιά, πέθανε. Ύστερα από δύο μέρες, είπε ο μπαμπάς στη μαμά:

- Σήμερα πρέπει να πάμε στην κηδεία.
- Θα έρθω κι εγώ μαζί σας, είπε η αδερφή μου η Κλάρα.
- Αυτό δε γίνεται, μίλησε η μαμά. Οι κηδείες δεν είναι για παιδιά.
- Κι όμως, είναι για παιδιά, αντιμίλησε η Κλάρα. Εμένα μ' αρέσουν πολύ οι κηδείες, αλλά δεν έτυχε ποτέ να πάω σε καμιά.
- Θα έρθω κι εγώ μαζί! φώναξα εγώ. Θα έρθω κι εγώ μαζί! Θα έρθω κι εγώ μαζί!
- Όχι! είπαν η μαμά και ο μπαμπάς μαζί.
- Θα έρθουμε!
- Όχι!
- Κι όμως, θα έρθουμε!
- Η κηδεία είναι κάτι πολύ λυπητερό και μπορεί να βάλετε τα κλάματα, είπε η μαμά.
- Θα ρθουμε μαζί σας! Θα έρθουμε κι εμείς!
- Σας εξηγήσαμε ότι αυτό δε γίνεται!
- Τότε θα κλαίμε εδώ στο σπίτι, φωνάξαμε εγώ κι η αδερφή μου η Κλάρα κι αρχίσαμε αμέσως να κλαίμε δυνατά.

Ο μπαμπάς και η μαμά πιάσανε τα κεφάλια τους. Όταν το είδαμε αυτό, αρχίσαμε να κλαίμε ακόμη πιο δυνατά. Τα καταφέρνουμε πολύ καλά σε κάτι τέτοια, όταν συγχυζόμαστε. Άλλωστε, θα ήταν τόσο θλιβερό να μείνουμε μονάχοι στο σπίτι, όταν ο μπαμπάς κι η μαμά θα λείπουν στην κηδεία.

— Φτάνει πια, αναστέναξε λυπημένος ο πατέρας. Καλά, ελάτε μαζί μας.

Ύστερα μας σκούπισε τις μύτες.

Η μαμά μάς φόρεσε καινούργια ρούχα, σαν να ήταν να πάμε σε καμιά επίσκεψη. Η Κλάρα θα φορούσε για πρώτη φορά τα καινούργια μαύρα παπούτσια της. Η μαμά τα είχε πάρει με τις εκπτώσεις. Τα είχε βρει φτηνά. Ύστερα πήγαμε με το αυτοκίνητο στο νεκροταφείο.

Η κηδεία δε μου άρεσε καθόλου, γιατί έπρεπε να καθόμαστε πολύ φρόνιμα. Δεν επιτρεπόταν να τρέχουμε και να παίζουμε. Άλλα η πεθαμένη

γερόντισσα δε φαινόταν πουθενά, παρόλο που ήταν η δική της κηδεία. Ρώτησα τη μαμά και η μαμά μου είπε ότι η πεθαμένη γερόντισσα βρισκόταν μέσα στο φέρετρο. Αλλά το φέρετρο ήταν σκεπασμένο και δεν ήξερε κανένας αν πραγματικά ήταν μέσα. Ο εφημέριος κάτι μουρμούριζε και πολλές ηλικιωμένες γυναίκες καθάριζαν διαρκώς τις κόκκινες μύτες τους, η μία μετά την άλλη.

- Κλάρα, ρώτησα εγώ, γιατί κλαίνε όλες αυτές οι γυναίκες;
- Γιατί η γερόντισσα έχει πεθάνει, ψιθύρισε η Κλάρα.
- Μα τώρα βρίσκεται στον ουρανό. Και στον ουρανό είναι τόσο όμορφα. Δεν πρέπει να κλαίνε.
- Μπορεί η γερόντισσα που πέθανε να πήγε στην Κόλαση.
- Λες;

Η Κλάρα έγνεψε με το κεφάλι της.

— Το δίχως άλλο θα πήγε στην Κόλαση, γιατί μάλωνε όλα τα παιδιά της πολυκατοικίας. Κι επειδή πρέπει να πάει στην Κόλαση, κλαίνε όλες οι φίλες της. Έτσι θα είναι. Κι εγώ αυτό το νομίζω πολύ σωστό.

Και όταν έκανα να ρωτήσω αν οι διάβολοι θα ψήσουν στην Κόλαση τη γερόντισσα, μας είπε χαμηλόφωνα ο πατέρας:

- Σιωπή! Πολλά λέτε!

Έτσι, αναγκάστηκα να σωπάσω. Δίπλα στεκόταν σιωπηλή η αδερφή μου. Την έβλεπα που πατούσε μια στο ένα ποδάρι, μια στο άλλο. Δεν ξέρω γιατί, αλλά φαινόταν περίλυπη.

Ύστερα έπρεπε να ακολουθήσουμε το φέρετρο. Περπατήσαμε πολλή ώρα, γιατί ο τάφος ήταν στην άλλη άκρη του νεκροταφείου. Οι γριές κυρίες περπατούσαν και όλο φύσαγαν τις μύτες τους κι αναστέναζαν όλοι και πιο δυνατά. Και τότε πρόσεξα κατάπληκτος ότι κι η αδερφή μου αναστέναζε όλο και πιο δυνατά και φύσαγε όλο και πιο έντονα τη μύτη της.

- Κλάρα, της φώναξα, γιατί κλαίς; Μου αποκρίθηκε ψιθυριστά:
- Άσε με ήσυχη!

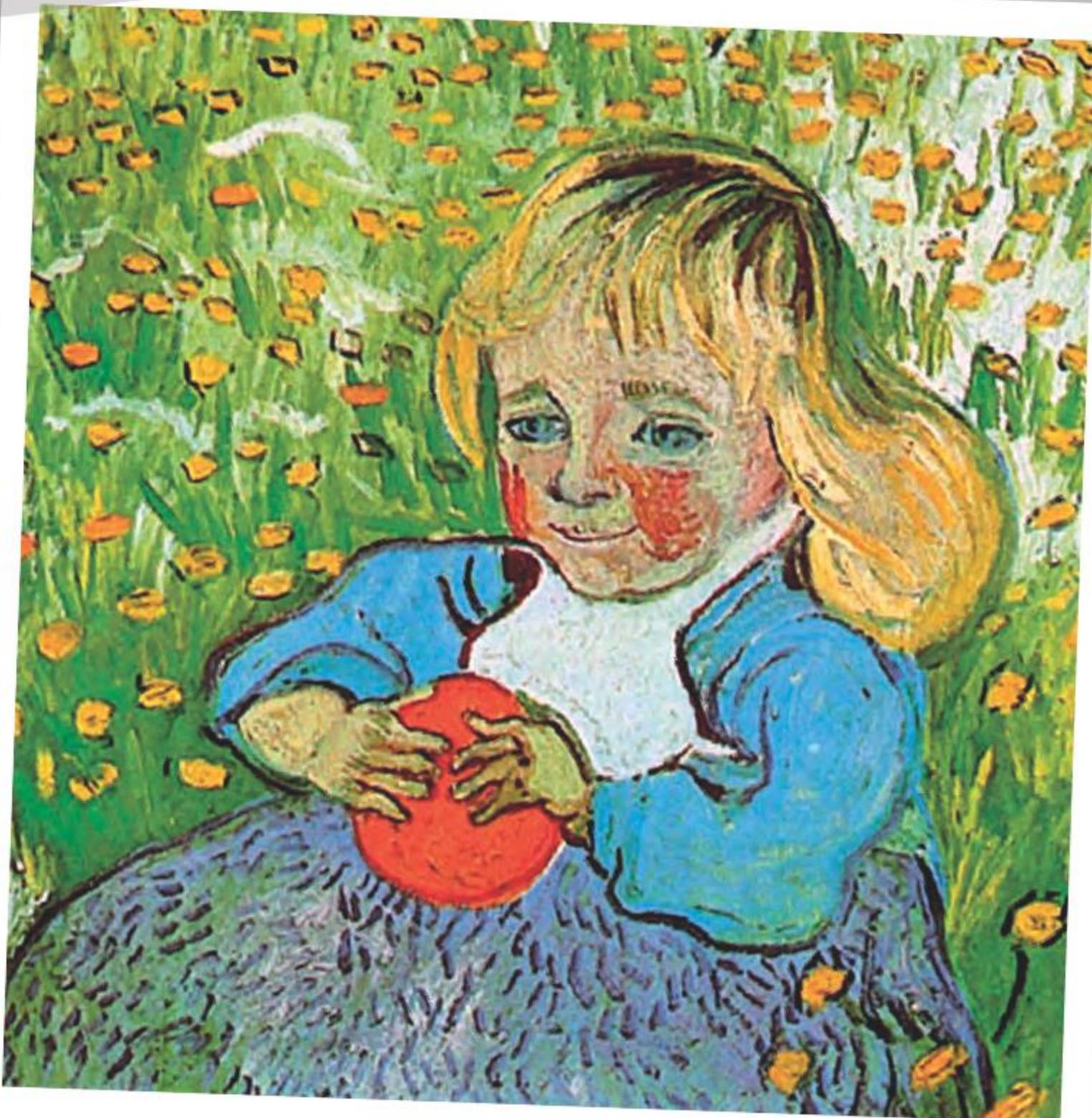
Και ύστερα, όταν φτάσαμε στον τάφο, άρχισε να κλαίει δυνατά. Όλες οι ηλικιωμένες κυρίες γύριζαν και την κοίταζαν. Η μαμά κι ο μπαμπάς άδικα προσπαθούσαν να την παρηγορήσουν. Ακόμα κι ο εφημέριος της χάιδεψε το κεφάλι και της είπε:

— Δεν πρέπει να κλαίς έτσι για την αγαπητή σου γιαγιά. Η γερόντισσα βρίσκεται τώρα σε καλά χέρια.

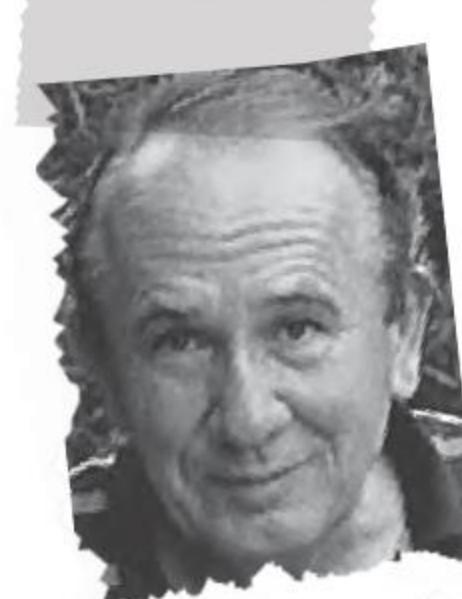
Η Κλάρα όμως φύσαγε και ξαναφύσαγε τη μύτη της και αποκρίθηκε στον εφημέριο δυνατά:

— Δεν είναι γιαγιά μου... και δεν κλαίω γι' αυτήν. Κλαίω, γιατί με στενεύουν ανυπόφορα τα απαίσια καινούργια παπούτσια μου. Τα πόδια μου γέμισαν κάλους. Και τούτη εδώ η κηδεία δεν έχει τελειωμό.

μετάφραση: Ρένα Καρθαίου

Βίνσεντ βαν Γκογκ, *Το παιδί και το πορτοκάλι*

Ντιμίτερ Ινκιόφ

(Dimiter Inkiow)

Ο Ινκιόφ γεννήθηκε στη Βουλγαρία, ζει στη Γερμανία και έχει αμερικανική υπηκοότητα. Είναι σκηνοθέτης, δημοσιογράφος και σπουδαίος συγγραφέας παιδικών βιβλίων. Σε ηλικία δέκα ετών έγραψε την πρώτη παιδική ιστορία του. Το έργο του είναι πρωτότυπο, διασκεδαστικό, με πολύ χιούμορ. Μερικά από τα μεταφρασμένα βιβλία του είναι: *Τράνζης το μικρό ρομπότ*, *Η κούκλα που ήθελε ν' αποκτήσει ένα μωρό*, *Ο μικρός κυνηγός*, *Ο πλανήτης των μικρών ανθρώπων*.

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Τα παιδιά επιμένουν να πάνε στην κηδεία, αλλά οι γονείς τους αρνούνται να τους το επιτρέψουν. Γιατί νομίζετε ότι συμβαίνει αυτό;
2. Υπογραμμίστε τις φράσεις του κειμένου που μας προκαλούν να γελάσουμε και αιτιολογήστε αυτή την αντίδραση.
3. Τα παιδιά επιστρέφουν στο σπίτι. Να συνεχίσετε γραπτά την ιστορία.

Σοφία Ι. Φίλντιση

Η καρδούλα

*Τριώδιο: Οι τρεις εβδομάδες της Αποκριάς (η φράση «άνοιξε το Τριώδιο» σημαίνει «άρχισαν οι Αποκριές»)

Κάθε χρόνο, μόλις άνοιγε το Τριώδιο* και καμιά φορά και νωρίτερα, σ' εκείνη την άπλα ανάμεσα στη δημοσιά και το βράχο π' ακούμπαγε στη θάλασσα, γινόταν χαλασμός. Μαζευόμαστε κει όλα τα παιδιά εκείνης της γειτονιάς, της Πανηγυρίστρας, και γυρεύαμε τρόπους οι Αποκριές εκείνες να μη μοιάζουνε με τις προηγούμενες.

— Θα ντυθώ στρατηγός, ο ένας.

— Κι εγώ γύφτος, ο άλλος.

Το βράδυ η μάνα μου είπε πως «γύφτος δε σημαίνει και μασκαράς».

Κι αφορμή γύρευε κάθε φορά να μας ξεδιαλύνει του κόσμου τα παράξενα! Εκείνο το βράδυ μας είπε ένα σωρό για κείνους τους ανθρώπους που όλο φεύγουνε, μα που δε βλάφτουνε κανέναν, που..., ένα σωρό που... και στο τέλος κανένας δεν ντύθηκε γύφτος.

— Δεν κάνει, τέλειωσε την κουβέντα της, εδώ δίπλα μας μένουνε οι ανθρωποι, δεν κάνει να τους περιγελάτε.

Είχε δίκιο. Μέσα στο παλιό φυλάκιο ζούσαν δυο οικογένειες μ' ένα τσούρμο παιδιά, που ήτανε φίλοι μας. Ποιον θα κοροϊδεύαμε λοιπόν;

Και, ντροπιασμένοι, πήραμε να ξύνουμε τα καλάμια για τον αϊτό μας, που...

— Θα πάει ψηλότερα απ' όλους, είπε ο αδελφός μου.

Μα για το ψήλωμα του αϊτού, εκτός από την τέχνη που θα βάζαμε, χρειαζότανε και σπάγκος, πολύ μεγάλο κουβάρι. Θα τον περνούσαμε με κερί, για ν' αντέξει να πηγαίνει ψηλά το μεγάλο μας αϊτό χωρίς να κόβεται.

Αρχίσαμε να λέμε σιγά πως, για να πάρουμε τόσο σπάγκο, χρειαζόμαστε πολλά λεφτά. Και πώς να το ξεστομίζαμε;

Η μάνα μας, που τίποτα δεν της ξέφευγε, σαν να μην είχε ακούσει:

— Τον περσινό σπάγκο τον έχετε; ρώτησε, χωρίς να διακόψει τη δουλειά της.

Ξεθαρρέψαμε, κοιταχτήκαμε κι είπαμε κι οι τέσσερις μαζί:

— Τον έχουμε, αλλά...

— Ε, αφού τον έχετε φυλάξει, είπε, κάποιος θα πάει αύριο στου κυρίου Καγιάφα να πάρει ακόμα λίγον και...

Δεν ακούσαμε τι άλλο είπε. Είχαμε μείνει να κοιτάζουμε εκείνη τη νέα γυναίκα που πρόφταινε την κάθε μας επιθυμία, μέσα από στερήσεις, αλλά πάντα αθόρυβα, διακριτικά, σαν από μακριά.

— Και τι σχήμα θα 'χει ο φετινός αϊτός σας; ρώτησε χαμογελώντας, σάμπως να κρατούσε εκείνη το σπάγκο την ώρα που ψηλώνει ο αϊτός.

- Αυτό ψάχνουμε, θέλουμε να 'ναι αλλιώτικος από τον περσινό.
- Εγώ, είπε ο μικρός μου αδελφός, εγώ λέω να 'ναι σαν και πουλί.
- Ποιος ο λόγος, παρατήρησε η μάνα μου, πετούν τόσα αληθινά!
- Αστέρι, αστέρι να φκιάξουμε.
- Αστέρι είχαμε πέρσι, είπε ο μεγάλος μας αδελφός ξύνοντας το κεφάλι του, σάμπως μέσα του να είχε όλου του κόσμου τα σχέδια για αϊτούς.

Όρα πολλή μας πήρε να σκεφτόμαστε πώς να 'ναι ο αϊτός μας, τι χρώματα θα του βάζαμε, αν θα 'χε φουντίτσες ή ψαλιδισμένα χαρτάκια στην άκρη —βουίχτρες τα λέγαμε, γιατί, σαν άρχιζε να παίρνει ύψος ο αϊτός, βούιζαν, ώσπου εκείνος χανότανε στα σύννεφα και μαζί του και το βουητό τους.

— Φκιάξτε τον σαν... σαν μια καρδούλα, είπε η μάνα μας, σκουπίζοντας πιάτα και ποτήρια.

Και παιδευτήκαμε, μα τα καταφέραμε. Φκιάζαμε μια καρδούλα με βουίχτρες και φουντίτσες, κι ετοιμαζόμαστε να τον δοκιμάσουμε, γιατί...

— Άμα έχει καλά ζύγια, υποστήριζε ο αδελφός μου, δε θα τον φτάνει κανένας.

Κερώσαμε* το σπάγκο, κόψαμε στρογγυλά χαρτονάκια πολύχρωμα και στη μέση τούς ανοίξαμε μια τρυπούλα· από εκείνη θα περνούσε ο σπάγκος. Τα λέγαμε γράμματα, γιατί πηγαίνανε ψηλά με τον αϊτό περπατώντας λες με βιάση πάνω στον κερωμένο σπάγκο. Και...

Και την ημέρα που αμολήσανε όλοι αϊτούς, εκεί στην άπλα, ανάμεσα στη δημοσιά και το βράχο π' ακούμπαγε τη θάλασσα, έγινε χαλασμός. Ο δικός μας ο αϊτός, η καρδούλα, πήγε ίσαμε τον ουρανό κι από κοντά και τα γράμματά μας. Εκείνα τα χρωματιστά χαρτονάκια που περπατούσανε λες πάνω στον κερωμένο σπάγκο. Η μάνα μας κοίταζε από το μπαλκόνι που ήταν στη μεριά της δύσης και γελούσε κι ύστερα σήκωνε τα μάτια στον ουρανό που ολόκληρος έμοιαζε μια κόκκινη καρδούλα.

Μαζί μας και τα παιδιά των γύφτων, που ζούσαν στο παλιό φυλάκιο. Σαν μικροί μαύροι σπόροι από ηλιοτρόπιο μοιάζανε, που γελούσαν με κάτασπρα δόντια, που χοροπηδούσαν και χαίρονταν τ' αψήλωμα της καρδούλας, όμοια με μας. Κι η μάνα μας μ' ένα νόημα μας μήνυσε να δώσουμε το σπάγκο και σ' εκείνα τα παιδιά. Και μια το 'να και μια τ' άλλο και τ' άλλο και τ' άλλο... Όσπου ο αϊτός μας, η καρδούλα, ένα με τον ουρανό, με το θεό των ανθρώπων και τους αγγέλους...

Τώρα, κάθε Καθαρή Δευτέρα, ανάμεσα στους πλαστικούς αϊτούς των καιρών ψάχνω την καρδούλα των παιδικών μου χρόνων. Και τη βρίσκω πάνω από το Ιόνιο, να την ψηλώνουν θαλασσοπούλια... Μια το ένα το σπάγκο της, μια το άλλο, ώσπου γίνεται ένα με τον ουρανό, το θεό των ανθρώπων και τους αγγέλους... Που 'ναι κάτι μικροί μαύροι σπόροι από ηλιοτρόπιο και τροχάνε τα φτεράκια τους στις ακτές...

* κερώσαμε (κερώνω):
αλείφω με κερί

Ερωτήσεις - Δραστηριότητες:

1. Γιατί η συμβολή της μάνας στην υπόθεση του διηγήματος είναι απαραίτητη; Βρείτε εκείνα τα σημεία όπου η μάνα συμμετέχει στα δρώμενα και συζητήστε τα στην τάξη.
2. Συμφωνείτε με τη φράση της μάνας «γύφτος δε σημαίνει και μασκαράς»; Για σας τι σημαίνει γύφτος ή τσιγγάνος; Γράψτε σχετικά.
3. Τι σημαίνει για τη συγγραφέα η λέξη «καρδούλα»;

Σοφία Ι. Φίλντιση
(Βανάδα Μεσσηνίας 1937)

Αρθρογραφεί σε εφημερίδες της Μεσσηνίας και διευθύνει έναν τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό. Έχει γράψει μυθιστορήματα, διηγήματα, παραμύθια. Θέματά τους είναι η φύση, οι άνθρωποι της επαρχίας αλλά και της πόλης, η φιλία, η ειρήνη, η παράδοση. Ο ρεαλισμός και η ευαισθησία είναι τα χαρακτηριστικά στοιχεία της γραφής της. Μερικά από τα έργα της: *Μισά της στεριάς μισά της θάλασσας*, *Το τραγούδι τον πατέρα μου*, *Ο Ορέστης*, *Η μάνα του ανέμου*, *Σημαντικά*, *Ασήμαντα*.